

511403

~~1896~~

CENTRAAL MUSEUM DER GEMEENTE UTRECHT

Nr. 5217
Bericht op schrijven van
Onderwerp: aankoop

UTRECHT, 20 september 1962
Agnietenstraat 1 - Postbus 2106
Postrekening 402834 - Telefoon 15541

De Weledelgeboren Heer E. Heijmans,
Rijnegomlaan 58,
Aerdenhout.

Zeer geachte Heer,

Het doet mij veel genoegen U te kunnen berichten dat het College van Burgemeester en Wethouders mij heeft gemachtigd tot aankoop van Uw beide werken, "Diepzeegeheim" en "Wonderbare Visvangst".

Voor de vlotte verdere afhandeling verzoek ik U vriendelijk mij omgaand Uw rekening in drievoud te doen toekomen.

In afwachting hiervan,

met vriendelijke groeten en de meeste hoogachting,

M. Elisabeth Houtzager

Dr. M. Elisabeth Houtzager,
directrice.

L'INDICE

galleria d'arte moderna

Milano 28 novembre 1962

Ill.mo Signor
Eduard HEIJMANS
58, Rijnegomlaan
AERDENHOUT (Olanda)

Illustre Maestro,

il prof. Edoardo Soprano, Segretario del Premio Marzotto e mio buon amico, mi ha gentilmente dato il Suo indirizzo. Avrei molto piacere a organizzarle una personale nella mia galleria milanese per un periodo di due o tre settimane o in marzo o in aprile o in maggio. Nella speranza di avere presto Sue notizie La prego gradire, Maestro, i migliori saluti,

L'INDICE, galleria d'arte moderna

MILANO - Via S. Spirito, 14

Alf. Minelli

ZWERFKEI

Foto's Maya en Ronald Sweering

EDUARD HEYMANS: „Zes jaar geleden ben ik geëxplodeerd. Ik schilderde een kurkeik, en toen zei mijn vrouw: dat is verschrikkelijk mooi. Eduard, jij bent een schilder.”

Mevrouw Heymans: „Ik zei niet wat is dat verschrikkelijk mooi, ik zei alleen dat je eigenlijk een schilder was.”

Eduard Heymans: „Nou ja, in elk geval (wijst met de vinger) zij heeft mij ontdekt. Mijn hele leven heb ik nodig gehad om allerlei huidjes af te stropen, en zij heeft mij het laatste zetje gegeven. Zes jaar geleden ben ik geboren, heb ik mijzelf aangehoord. . .”

EN zo staat het kleine huis in Aerdenhout thans in het teken van de kunst. De zolder, waarop andere vaders treintje spelen, is afgeladen met reliëf-schilderijen en potten pigment in vele heldere kleuren. Beneden, in de huiskamer, gaat het keurige interieur gebukt onder overweldigende doeken. En zelfs de burens leven mee, want zij bewaren hun as, die tezamen met de droge verfstof over de werken wordt gestrooid. De kleuren variëren naar gelang de brandstof die wordt gestookt, dat is aardig: aan de as kent men de buurvrouwen.

Ook de Ipendamse palingrokers bewaren de as van hun verbrand eikehout voor

*kopisch beeld ten slotte het vlak transforme-
rend in een van hoek tot hoek homogeen
en een gelijke spanning vertonend kunst-
werk.”*

Dit alles is met groene inkt getypt. Heymans gebruikt geen hoofdletters, en dat geeft een artistiek cachet aan zijn brieven. Zijn proza is ongezins Sandbergiaans, het is ontzagwekkend hoe snel iemand dat leert na alle huiden te hebben afgestroopt.

NIEMAND kan zich onttrekken aan de invloed van zijn ouders, van het milieu. Heymans is begonnen als lastig rotions-

de werkstukken van zijn neef loopt en de absolutie geeft namens vader.

DE zolder is een arsenaal van kurken, touwen, doeken en pigment. Het is er zo klein dat Heymans het laatste deel van zijn trilogie Warschau - Hirosjima - Auschwitz niet kan maken. Auschwitz zal 4.51 bij 8.60 gaan meten — net zo groot als Da Vinci's Laatste Avondmaal, en iemand die Heymans kent, zal daar niet van opkijken.

Maar Auschwitz zal moeten wachten tot hij een atelier heeft gevonden. Nu bepaalt hij zich tot kleinere reliëfs — dat wil zeggen relatief kleinere, want zijn karakter en zijn materialen lenen zich niet voor miniaturen.

De schilder: „Eerst maak ik een fond

ken. En zelfs de burens leven mee, want zij bewaren hun as, die tezamen met de droge verfstof over de werken wordt gestrooid. De kleuren variëren naar gelang de brandstof die wordt gestookt, dat is aardig: aan de as kent men de buurvrouwen.

Ook de Ipendamse palingrokers bewaren de as van hun verbrand eikehout voor Heymans, en wanneer hij aan het strand niet genoeg vierkante en ronde kurken vindt reist hij naar Katwijk om nieuwe voorraden op te doen bij de vissers „en die vinden dat niet gek, die zijn al aan mij gewend.”

Buitendien heeft hij goede relaties met de Hoogovens die hem afgevallen stukken gietijzer leveren (grillige flarden; gotische kathedralen, druipsteengrotten, kerkorgels) en dan gebruikt hij nog gevonden voorwerpen van strand en straat (schelpen, gebogen stukjes bandijzer, touw, netten, een stuk mammoetkies, een groot bot). Citaat uit het papier dat de journalist mee naar huis mag nemen:

„En zodra ik een stortbak van een wc, een kapotte stoel, een willekeurig stuk oud vuil of etc etc., mij midden in het gezicht slaand, uit een of andere neo-realistische schepping zie springen, als een affront, dan ben ik zo vrij in deze nep niet te geloven.”

WAAROM geen stortbak, en wel een stuk mammoetkies? Waarom is de man die vaten opstapelt geen kunstenaar, en de man die kurken tegen een bord plakt wel? Waarom zijn 85 pct. van de neo-realisten charlatans en is de neo-expressionist Heymans kunstenaar?

Hij heeft het net zo moeilijk als de reclameman die denkt, weet dat hij een werkelijk goed produkt in handen heeft. Maar hoe vertelt men dat, wanneer iedereen annonceert de ware broeder te zijn?

„Een van mijn principes is dat je het materiaal moet gebruiken, maar je mag het niet mishandelen. Soms wijst het materiaal mij de weg naar een kunstwerk (na zes jaar komt het woord kunstwerk hem vlot over de lippen) mits (en nu komt weer een zin van het papier) „de chaos van het materiaal wordt overwonnen en de dynamiek der materie een zichtbare verschijning wordt, geordend en als een kaleidos-

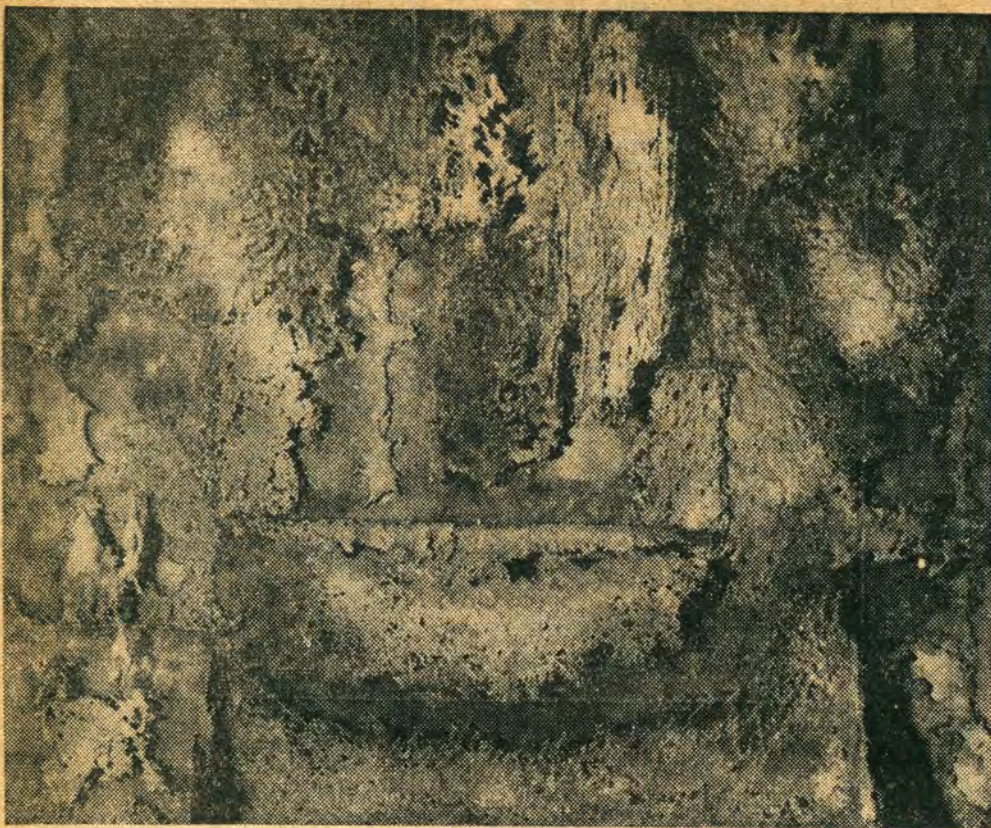
geeft een artistiek cachet aan zijn brieven. Zijn proza is enigszins Sandbergiaans, het is ontzagwekkend hoe snel iemand dat leert na alle huiden te hebben afgestroopt.

NIEMAND kan zich onttrekken aan de invloed van zijn ouders, van het milieu. Heymans is begonnen als lastig rotjongetje, zoontje van een wijze oude joodse onderwijzer en een nogal dominerende moeder met zakentalent. Nu, zes jaar na zijn wedergeboorte, is hij een vroom katholiek die zijn kunstenaarschap op exuberante wijze beleeft, iemand die op oudere leeftijd zijn eerste kind krijgt.

Daartussen liggen voornamelijk mislukkingen. Hij is er zwijgzaam over: voor de oorlog naar Duitsland om houttechnicus te worden, twee keer naar Palestina op wens van vader, in Israël gevochten tegen de Arabieren, hulppolitieman, carrosseriebouwer, houtinkoper van Philips in Argentinië, werk voor de geheime dienst (welke dienst blijft geheim), ondergedoken in de oorlog en in 1946 rooms-katholiek geworden. Na de oorlog is hij kunsthandelaar geworden, en die zaak floreerde redelijk, maar hij heeft nimmer iets tot een volledig succes kunnen brengen.

Niet zonder drama (maar wat moet je wanneer er een journalist komt?) zegt hij: „Ik ben een zwerfkei die door gletsjers is voortgerold, door slijk en derrie. Tot slot vond ik mijn roeping: ik boorde mijzelf aan, hoe kan iemand dat verklaren? (Een roeping, hij had ook priester kunnen worden, Jezueet waarschijnlijk, maar hij was al getrouwd). Nu leef ik pas, alle cocons zijn afgevallen, ik leef, ik geniet, ik tril, ik brand op, ik word snel oud, het zweet breekt me uit in de vorm van reliëfs.”

Hij toont een gedicht „Ik worden”, een van de 35 verzen die hij binnen twee jaar heeft gemaakt. Het is geen goed dichtwerk, maar het is een aardig zelfportret. Misschien zijn de schilderijen dat voorlopig ook nog — allemaal mislukkingen die eruit moeten, totale katharsis, bijzondere uitverkoop tot Heymans alleen over is. Maar dat maken vader en moeder niet meer mee, want die zijn overleden. Er is alleen een stokoude oom die trots als een pauw langs

HET ontstaan van een materie-schilderkunst, die in feite met de traditionele inhoud van het woord schilderkunst niets meer gemeen heeft, behoort tot de meest opvallende aspecten van de artistieke situatie, zoals deze zich na de jongste wereldoorlog ontwikkelde.

Maar de proloog daarvan werd geschreven door de kubisten van Picasso's generatie, die dertig, veertig jaar vroeger reeds begonnen met het aanbrengen van schuurpapier en andere materialen in hun sterk in het vlak gehouden composities om in deze „collages” structuurwerkingen te bereiken waarvoor zij het schilderen zelf konden missen.

En met andere bedoelingen maar ongeveer terzelfder tijd deden dit dadaïsten en surrealisten, voor zover zij bestaande voorwerpen, al dan niet op vuilnis-

en de kleur middel tot stofuitdrukking, werd de „verfluid” zelf tot een artistiek, een schilderkunstig medium, waarin veel kon gebeuren, veel kon worden uitgedrukt, veel kon worden gedaan.

Het was slechts een kleine, logische stap verder, wanneer men de verf met andere bestanddelen ging vermengen, met andere materialen combineerde, tot reliëfs opbouwde of uiteindelijk geheel of grotendeels vervulde voor al wat zich voor deze vorm van uitdrukking, die men nog altijd „beeldend” mag noemen, zou kunnen lenen.

Niets is daarvan dan principieel uitgesloten en geen enkel taboe is dan nog in staat, de stroom van objecten, materialen en structuren te keren.

Het is de generatie van materie-man-

handige figuren, die van deze mogelijkheid gaarne profijt trekken.

De situatie is voor hen immers uiterst gunstig. De internationale kunstmarkt stroopt de wereld af op zoek naar figuren, die „iets nieuws” brengen. En de kunstenaar behoeft voor dat nieuwe het oude ambacht niet meer te leren. De vondst, het nieuwe materiaal, volstaat met een benodigde dosis vlijt, handigheid, smaak en eventueel compositorisch besef. Hoelang dit nog zal duren valt niet te voorspellen. Zeker is, dat de intocht der materialen geen uiterlijk en oppervlakkig mode-verschijnsel is, al geeft de werkelijkheid genoeg modieuze voorbeelden te zien, maar een aspect van een noodzakelijke ontwikkeling, waarvan wij hoogstens nog aan het begin staan en waarvan de verdere en uit-

De criteria komen achteraan

belt, op straat of bij de uitdrager aangetroffen, uit hun normale relaties, hun alledaagse betekenis-milieu losmaakten en in een van daaruit bezien absurd verband tot een nieuw „kunstwerk” samenvoegden om de schok te bereiken, die aan het onderbewuste appelleerde.

Van beide oorsprongen, de meer formele en de meer inhoudelijke, heeft de huidige materie-kunst wel het een en ander bewaard, in telkens wisselende verhoudingen, en toch verwijst zij in haar meer algemene verschijningswijze naar een nog vroegere, beslissende wending.

Het is de wending van de Westerse schilderkunst ongeveer op de overgang van beide eeuwen, de negentiende en twintigste, welke een wending was naar de muur, schijnbaar naar het vlak, in elk geval naar een sterkere accentuering van het schilderij als linnen en verf, als een materieel ding met eigen zintuiglijke en zinnelijke eigenschappen van verf, toets, factuur, structuur, en onverbreekelijk daarmee verbonden een wending weg van de perspectivische ruimte-illusie en de weergave der dingen in hun visuele verschijning naar een bepaald subjectief blikpunt.

Op dat ogenblik in de geschiedenis der moderne schilderkunst hield de verf op, uitsluitend drager van kleur te zijn

nen, welke na de jongste oorlog aan bod kwam, die deze weg, door anderen voorbereid maar in de jaren dertig weer verlaten, het meest consequent heeft beschreden. Met een Spanjaard als Tapiès, een Italiaan als Burri, een Fransman als Dubuffet in sommige perioden, een Nederlander als Jaap Wagemaker. Men kan er de beeldmakers van het schroot, zoals Jaap Mooy, aan toevoegen.

Bij sommigen wordt men getroffen door een grote ernst en sterk gevoel van artistieke verantwoordelijkheid, overtuiging en eerlijkheid. Bij anderen wordt men bekropen door het onbehaaglijke gevoel, op handige wijze bij de neus genomen te worden.

ZOALS altijd en overall bij artistieke vernieuwingen komen de criteria achteraan. Het is, met andere woorden, uiterst hachelijk reeds nu met beslistheid aan te geven, wat hier echt is en wat schijn en waar de echte artistieke creativiteit overgaat in smaakvol of intelligent geknutsel, gefröbel of boerenbedrog.

Zoals altijd, maar misschien in de huidige maatschappij wel uiterst sterk, zijn er mensen die gaarne bedrogen worden. En zoals altijd zijn er ook nu binnen de wereld der beeldende kunst kleine,

sindelijke consequenties nog hoogstens te raden zijn.

NAAST Wagemaker als de ernstigste en Rik van Bentum als de luidruchtigste heeft zich nu ook Eduard Heymans door Sandberg naar voren gebracht, als een der meest uitgesproken materie-mannen gepresenteerd. Stijlistisch gezien onderscheidt hij zich van de meeste anderen, voor zover hij de „objets trouvés” in hun eigen betekenis laat meespelen maar tegelijk compositorisch hun afzonderlijkheid tracht op te heffen, terwijl hij in veel composities hun eigen materiële hoedanigheden weer geheel of gedeeltelijk door pigmenten bedekt, zodat zij slechts hun aandeel hebben in het reliëf.

Hij is nu op weg naar zijn eerste grote eigen buitenlandse tentoonstelling in de wereld waar fortune te winnen zijn, mits men geluk heeft. Anders wacht de vergetelheid.

De jaren zullen leren, of wij in Eduard Heymans een nieuwe ster aan het firmament der internationale kunst mogen begroeten. Het Stedelijk Museum van Sandberg was voor hem de sleutel. Milaan is hem nu de poort, die opengaat maar zich ook weer geruisloos kan sluiten.

HANS REDEKER

van synthetische plamuur, grind en zand. Dat wordt keihard. Vervolgens strijk ik het in met een mengsel van gekookte olie, terpentijn, porseleinslak en seccatief.”

Vrouw van de schilder: „Waarom zeg je dat allemaal? Ze vertellen jou hun recepten toch ook niet?”

De schilder: „Ze mogen het weten, wat ik ermee doe, kunnen zij toch niet.”

Daarna strooi ik er as met droge pigment overheen. En tot slot sla ik er aan de achterkant zacht met een hamer op, zodat er stukken afvliegen. Ik hou van dat geteisterde, verkankerde oppervlak... (die laatste zin staat ook in de catalogus voor zijn tentoonstelling in het Stedelijk Museum. Een goede zin.)

Heymans beseft dat 't vinden van kurken en beenderen geen scheppingsdaad is, en

dat het opplakken en kleuren van deze voorwerpen nog dicht bij de huisvlijt staat. Het overwinnen van de chaos van het materiaal in de geest kost hem soms vele weken; dat is de creatie — daarna is er inderdaad alleen nog maar sprake van plakken en boetseren. Twaalf tot veertien reliëfs per jaar maakt hij zo — de zolder wordt steeds voller.

Heymans: „Enkele jaren geleden droomde ik dat ik een film zag. De beelden toonden schilderijen, fantastische tastbare doeken. Nu beseft ik dat ik de reliëfs heb gemaakt uit die film. Niet opzettelijk, achteraf herken ik ze pas.”

Hij is nu vijftien jaar. In de zes jaar sedert zijn explosie is hij van tra-

ditioneel schilder van kurkeiken geëvolueerd tot neo-expressionist, hij dicht en schrijft zonder hoofdletters. Hij walgt van kunststunters en kunstpornografen, haat de leugen in de kunst, en is heel wat vrienden van het eerste uur kwijtgeraakt.

Eén slechts heeft hem de hand geschud met de woorden: „Ik wens je geluk met je meteoer-achtige opkomst.”

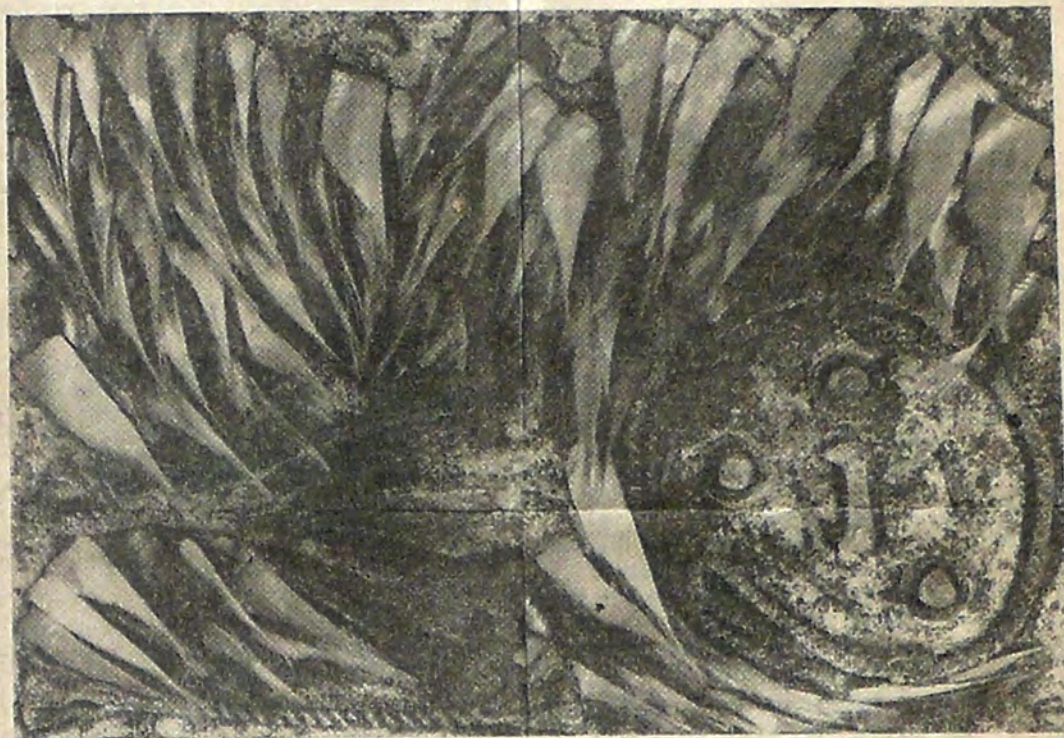
Mevrouw Heymans heeft gelijk gehad, zes jaar geleden. Dus rent haar man verder, langs de verraderlijke vennen der cerebraliteit en de gapende canyons van de knutselarbeid.

W. WOLTZ

Namens de directrice
van het Centraal Museum
der Gemeente Utrecht

Utrechts openbaar kunstbezit

Diepzeegeheim — Ed. Heymans
Centraal Museum, Maliebaan te
Utrecht.

EDUARD Heymans is een man die rin of meer van alle markten thuis is. In de muziek heeft hij zijn kunnen laten horen. Hij is technicus en wel speciaal houttechnicus. Hij is schilder en bovendien is hij een man die tracht nieuwe werelden te ontdekken of anders oude werelden te ontleden om te beschrijven in een nieuwe vormentaal. En het spreekt vanzelf dat daarbij gebruik gemaakt wordt van de meest moderne materialen.

Zoals men in zand en sneeuw zijn gedachten kan vorm geven, zo kan dat in alle andere materialen. Daar hoeft men zelfs geen kunstenaar voor te zijn. El' tastbaar iets houdt de gedachte, de inspiratie, de berekening van de maker vast en geeft de-

ze weer door de vorm welke aan het materiaal gegeven is.

Eduard Heymans is via het experiment, het steeds weer zoeken, tot een aantal uitingen gekomen welke men geen schildertjes kan noemen, al komt de verf eraan te pas. Men kan ze ook niet als plastieken beschouwen. Deze werken hebben echter van beide beeldende vormen het karakter. Het zijn op 'n vlak vastgemaakte vormen van diverse materialen. Touw, rubber, riet, gaas, alles is voor hem bruikbaar.

**Touw, rubber,
riet, gras**

Men kan het collages (opplakzels) noemen, maar deze collages zijn niet in het vlak uitgestreken. De vormen springen na het vastzetten met hechtingsmiddelen (cement enz.) naar voren en daardoor ontstaat dus zoiets als een verhoogd reliëf. Verder wordt het werkstuk dan als een schilderij behandeld. Zijn werk 'Diepzeegeheim', thans in het bezit van het Centraal Museum, toont ons duidelijk hoe Heymans zijn fantasie met gemak door deze materie weet te uiten en ons in een wereld voert, waar, zoals we weten zeer zeker vele geheimen geborgen zijn. Geheimen, die bij openbaring ons de vreemdste wezens zouden tonen. Een wereld van inspiratie voor de kunstenaar Heymans die met de meest voor de hand liggende materialen iets weet te vertellen.

H. KOLKMEYER

9/2 '63

U. N.
(Utrechts Nieuwblad)

fragment
diepste
der
elusen
(Miami)

*Voor Uw hartelijke gelukwens
met mijn benoeming tot directeur van het Stedelijk museum
betuig ik U mijn oprechte dank.*

*Ik voel mij door dit blijk van sympathie gesterkt
bij het aanvaarden van mijn nieuwe werkkring.*

de Wilde

maart 1963

L.g. eindp.
Aa. v. v. b. 35

25.11.63.
De Beuk

~~1952-62~~ 020
huisond

DE BEUK stichting voor literaire publicaties

0397
Jansen
Paradoos

dir.: W. J. Simons
adres: Prinsengracht 1083
Amsterdam-C.

tel.: 233187
giro: 603602
bank: Rotterdamsche Bank N.V.

28 mei 1963

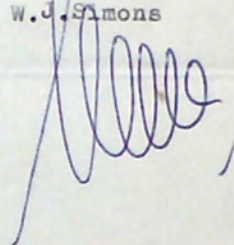
Weled.geb.Heer Eduard Heijmans
Rijnegomlaam 58
Aerdenhout

Zeer geachte Heer Heijmans,

Ik heb Uw manuscript gelezen. Ik ben niet over alles wat er in staat enthousiast, maar ik geloof wel dat ik er een aantal uit zou kunnen kiezen om er een boekje van te maken. Ik heb het oog op een goede 20 verzen. Ik zou die kunnen uitgeven als U zelf 100 ex. koopt voor de gewone handelsprijs van f. 3.90 per ex. Ik druk dan ca. 400 exemplaren, verder op hoop van zegen. Mag ik even hierover van U horen? Inmiddels blijf ik met vriendelijke groet en gevoelens van de meeste

hoogachting,

W. J. Simons

CONTRACT

Tussen de ondergetekenden:

Uitgeverij DE BEUK
gevestigd te Amsterdam
en aldaar kantoorhoudende Prinsengracht 1083, en in dit
contract aangeduid als „de uitgever“ ter eenre zijde en
Eduard Heymans
wonende te: Aerdenhout Rijnegomlaan 58

in dit contract aangeduid als „de auteur“, ter andere zijde, is het volgende over
eengekomen, betreffende de uitgave van:
een verzenbundel 24 Reliëfs

- Art. 1 Het recht bedoeld werk uit te geven en te herdrukken is voor de gehele
duur van de wettelijke bescherming van het auteursrecht afgestaan en
overgedragen aan de uitgever, tenzij in de bijzondere bepalingen van dit
contract daaromtrent anders mocht zijn overeengekomen.
- Art. 2 De uitgever zal de uitgave naar zijn beste kunnen verzorgen en de uit-
gave doen plaats vinden vóór 1 november 1963 mits de auteur de
kopij en de drukproeven tijdig aflevert.
De uitgever zal alles doen, om met inachtneming der tussen de partijen
overeengekomen bepalingen, het uitgegeven werk zo vlug mogelijk te ver-
kopen.
- Art. 3 De auteur zal zorgen, dat de volledige kopij, zo niet getypt, dan toch
duidelijk leesbaar en in geheel persklare vorm, vóór 1 juli 1963
in handen is van de uitgever, terwijl hij de drukproeven telkens na ont-
vangst onmiddellijk zal corrigeren en terugzenden.
- Art. 4 De uitgever heeft het volledige beheer der uitgave.
Het recht vergunning te geven uittreksels uit het werk in bloemlezingen
over te nemen, evenals het recht het om te werken of te doen omwerken
tot een toneelstuk of ander kunstwerk of er uit voor te dragen of het te
doen opvoeren, blijft bij de auteur.
Deze is echter verplicht voorafgaande schriftelijke toestemming van de uit-
gever te verwerven bij het vergunnen tot het maken van uittreksels groter
dan 10 pagina's.
De geldelijke winsten uit deze vergunning voortvloeiende, behoren de
auteur, tenzij onder de bijzondere bepalingen anders is overeengekomen.
Over de vertaalrechten beschikken schrijver en uitgever te samen in over-
leg. Ieder ontvangt 50% van de baten.
- Art. 5 Niets van het werk mag worden afgedrukt dan na machtiging van de auteur,
op de laatste proef schriftelijk gegeven, tenzij die machtiging ook na in-
gebrekestelling uitblijft, zonder dat de auteur van wettige verhindering
doet blijken.
Extra-correctiekosten rechtmatig door de drukker in rekening gebracht ko-
men voor de helft ten laste van de uitgever en voor de andere helft ten
laste van de auteur.
- Art. 6 De auteur ontvangt bij het verschijnen van het werk 6 geb. gratis exem-
plaren, terwijl hij bovendien het recht heeft ten allen tijde meer exem-
plaren van de uitgever te kopen met een korting van 40% op de parti-
culiere prijs voor ingenaalde en 20% op band en binden, mits hij de al-
dus gekochte exemplaren niet in de handel brengt noch deze zelf ver-
koopt.

Dr. Gans (Sted. Mus.) binnenkomt met
3 luit "diepste der eeuwen" ried: "je bent
meten weer buiken!"

Frans Halsmuseum
Vishal

Haarlem

Groot Heiligland 62
Telefoon (02500) ~~0395~~ - 15218

S/B

26 november 1963

De heer E.H. Heymans
Rijnegomlaan 58
Aerdenhout

Geachte heer Heymans,

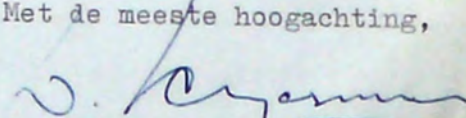
Teneinde de museumcommissie een voorstel te kunnen doen
vraag ik voor het volgende uw aandacht :

Gaarne zou ik in mijn tentoonstellingsprogramma voor 1964
een expositie opnemen van Haarlemse schilders die in het-
zelfde "artistieke klimaat" werkzaam zijn. Het ligt in mijn
bedoeling deze tentoonstelling omstreeks de maand juni 1964
te houden en van een goed gedocumenteerde en geïllustreerde
catalogus vergezeld te doen gaan. Bovendien wil ik pogingen
aanwenden deze expositie ook elders in ons land te houden.

Ik zal het op prijs stellen uw reactie op mijn voorstel en
eventuele suggesties te vernemen.

Om misverstanden te voorkomen deel ik u nog mede dat ik in
1965 de "figuratief" werkende kunstenaars uit Haarlem en
omgeving hoop te kunnen uitnodigen.

Met de meeste hoogachting,

D. Schwagermann,
adjunct-directeur.

Deze brief werd tevens gezonden aan de heren:

J. Chapon	Haarlem	
K. Okx	"	
J. Ploos van Amstel	"	(negatieve reactie)
J.G.M. Postma	"	(wordt 1965)
G. Rober	Overveen	
F.H. Verpoorten	Spaarndam	
H. Wiesman	Bentveld	
I.L. Nagy	Paris	

sinai - (vanaf de d. galerie de boog /
middenstad curacao) (in 1963)

18710 511403

CENTRAAL MUSEUM DER GEMEENTE UTRECHT

Nr. 4903
Bericht op schrijven van
Onderwerp: kleurkaarten "Diepzeegeheim"

UTRECHT, 5 december 1963
Agnietenstraat 1 - Postbus 2106
Postrekening 402834 - Telefoon 15541

SM/K

De Weledelgeboren Heer Eduard Heymans,
Rijnegomlaan 58,
Aerdenhout.

Zeer geachte Heer Heymans,

Hiermede kan ik U tot mijn genoegen mededelen dat de kleurkaart van Uw werk "Diepzeegeheim, 1961" gereed gekomen is.

Per separate post ontvangt U op Uw verzoek 50 van deze kleurkaarten, waarvan wij U er 25 gratis ter beschikking stellen. Voor de overige kaarten bedraagt de prijs f.0,35 per stuk. Korting à 15% kunnen wij tot onze spijt slechts toestaan bij bestelling van tenminste 100 exemplaren.

Met vriendelijke groeten en de meeste
hoogachting,

Dr. M. Elisabeth Houtzager,
directrice

DE BEUK
Stichting voor literaire publicaties
Prinsengracht 1083 - Amsterdam C. - Tel. 233187 - Postgiro
603602

Zo juist verscheen:

Eduard Heijmans:
24 RELIEFS
gedichten
prijs f. 3.90

Het poëzie-debuut van een kunstenaar die o.a. met zijn
reliefs (o.a. tentoongesteld in het Stedelijk Museum te
Amsterdam) reeds naam maakte.
De verzen van Heijmans vallen op door hun originaliteit
die vaak aan het roekeloze grenst.
Een bezeten dichter die geen blad voor de mond neemt en
wiens werk, woord voor woord en regel na regel, getuigenis
aflegt van een intense bezieling.

bestelbiljet

Aan De Beuk
Prinsengracht 1083, Amsterdam

ondergetekende wenst te ontvangen:

.. ex. Eduard Heijmans: 24 RELIEFS à f. 3.90

Het verschuldigde bedrag ad. f..... werd overgemaakt op
Uw postrekening nr. 603602

naam:

adres:

ROTTERDAMSCH NIEUWSBLAD

SCHIEDAMSEVEST 1 - ROTTERDAM

DATUM

15/2'64

Dichters van De Beuk

"Bewoonbaarverklaring" is de titel van het
bundeltje, dat De Beuk in Amsterdam
heeft gemaakt uit enkele gedichten van Char-
les Genders. Bewoonbaar is voor hem het
woord, het woord waarin het ik zich bewust
wordt waarin alles wordt gereflecteerd: het
woord til dieper dan de huid. Netas lokt het
ik woordspel ook: ... vroeg of laat set ik de
vruchten en druf weer af" en het is rijklijk
uitgewoond door de huid-, adem-, bloed- en
zaadzeggerij onder de ogen. Poëzie-uit poëzie
haar poëzie dus, van een niet onbegafde die
eens lang geen poëzie meer onder ogen
moest krijgen.

Merkwaardigerwijs is hij soms beeldender
dan Eduard Heijmans, die romanistische dorp-
zeevrige reliefs heeft geëxposeerd en nu voor
het Beuk-bundeltje "24 reliefs" tekent. Maar
de wereld van Heijmans is iets ruimer en de
man is minder dromerig. Hij kan zelfs danig
de peet hebben en weet het wel te zeggen.